

ZARZĄDZENIE

Dnia 7 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielewicz

SSN Wiesław Kozielewicz pełniący obowiązki przewodniczącego I Wydziału Izby Odpowiedzialności Zawodowej, działając w granicach uprawnień Prezesa tej Izby, wskazanych w zarządzeniu Nr 102/2022 Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 2022 r., w związku z wnioskiem adwokata M. G. – obrońcy SSO M. F. o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o zbadanie spełnienia przez **SSN Marka Siwka**, wyznaczonego do składu orzekającego w sprawie o sygnaturze II ZZ 3/22, wymogów niezawisłości i bezstronności, zarządził:

- 1) wniosek uznać za bezskuteczny i pozostawić go bez rozpoznania;
- 2) odpis wniosku i zarządzenia załączyć do akt sprawy I ZZ 3/22;
- 3) odpis zarządzenia doręczyć: SSO M. F., jego obrońcy adw. M. G.;
- 4) odpis wniosku i wydanego zarządzenia przesłać SSN Markowi Siwkowi;
- 5) zakreślić sprawę w repertorium I ZB jako zakończoną w inny sposób.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 29 § 8 zdanie pierwsze ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym – dalej powoływana jako u.SN, wniosek, o którym mowa w art. 29 § 5 u.SN, składa się w terminie tygodnia od dnia zawiadomienia uprawnionego do złożenia wniosku o składzie rozpoznającym sprawę. Z akt sprawy, oznaczonej sygnaturą I ZZ 3/22, wynika, że SSO M. F. pismo informujące

go o składzie rozpoznającym tę sprawę, otrzymał w dniu 17 sierpnia 2022 r. (por. k. 273 akt sprawy o sygnaturze I ZZ 3/22), natomiast jego obrońca, adwokat M. G., złożył wniosek o zbadanie spełnienia przez SSN Marka Siwka wymogów niezawisłości i bezstronności w dniu 26 sierpnia 2022 r. (por. data nadania widniejąca na kopercie – k. 24), czyli po upływie siedmiodniowego terminu. W tej sytuacji zarządzeniem z dnia 6 września 2022 r., sygn. akt I ZB 5/22, wniosek ten odrzucono.

Adwokat M. G. – obrońca SSO M. F., złożył wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o zbadanie spełnienia przez SSN Marka Siwka, wyznaczonego do składu orzekającego w sprawie o sygnaturze II ZZ 3/22, wymogów niezawisłości i bezstronności.

Z treści art. 29 § 8 u.SN wynika, że prawo do złożenia wniosku, o którym mowa w art. 29 § 5 u.SN, **wygasa** po upływie terminu określonego w art. 29 § 8 zdanie pierwsze u.SN, czyli ustawodawca zastosował tu konstrukcję terminu prekluzyjnego, stanowczego (nazywanego czasami w doktrynie terminem materialnoprocesowym). Nie jest to więc termin zawity, który zgodnie z art. 126 k.p.k. może zostać przywrócony, jeżeli jego niedotrzymanie nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych. W doktrynie wskazuje się, że niezachowanie terminu prekluzyjnego powoduje bezskuteczność czynności, a w razie jego uchybienia nie można go przywrócić (por. np. S. Kalinowski, M. Siewierski, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 1966, s.263, St. Waltoś, Proces karny. Zarys systemu, Warszawa 1985, s. 56). Jak podkreśla I. Nowikowski terminy stanowcze dla stron i stanowcze dla organów procesowych, w odróżnieniu od terminów zawitych, nie mogą być przywracane, a więc ich upływ wywołuje skutki, od których uczestnik postępowania nie może się uchylić (I. Nowikowski, Terminy w kodeksie postępowania karnego, Lublin 1988, s. 24).

Kierując się przedstawionymi motywami rozstrzygnięto jak wyżej.